

παρατάξαντα εἰς μάχην ἀφ' ἐνὸς μίαν ραψωδίαν τοῦ Ὀμήρου, καὶ ἀφ' ἐτέρου ὁλόκληρον ποίημα τοῦ Ἡσίοδου, πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀγροτικὸν ζήτημα· προδὲ καὶ ἐσαγαγόντα, ἐκτὸς τοῦ γροῦχα, νέαν κοινοβουλευτικὴν φράσιν: *κούτσουρα! βρέ κούτσουρα!*, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπὸ διάλυσιν, ἔλλειψει ἀπαρτίας.

Διαμαρτυρόμενοι, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως:

Ὁ κ. Δουζήνας. Κύριε πρόεδρε, ἐπειδὴ καὶ σήμερον δὲν θὰ γῆνη τίποτε, φεύγω νὰ κάμω τὸν περίπατό μου.—

Ὁ νέος κ. Τριγγέτας. Φεύγω, γιατί βλέπω πῶς ἡ Βουλὴ ἐμπῆκε στὸ καρναβάλι.

Στεφανίδης. Δὲν πειράζει, δὲν ἀκούσαμε καὶ κἀνένα χρυσὸ λόγο ἀπὸ τὴν εὐγενεῖάν σας.

Κουτρούλης.

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑΣ

Ἐξημέρωσεν ἀμφίβολος, ἄλλοτε ἀμυρὰ, καὶ ἄλλοτε ὑπολάμπουσα, κυμαινομένη μεταξὺ νεφῶν καὶ ἡλίου· ἦτον ὡς ὕψος πρωτοπείρου τινος νεαροῦ ἰδεολόγου, πλήρες ἀσυναρτησίας καὶ κυανῶν ἀποχρώσεων· ὁμοίαζε μεϊδιάμα ἐπὶ ὄψεως πελιδνῆς, ὅπερ ἀδυνατεῖτε νὰ ἐξηγήσητε ἀν τὸ γεννᾶ φαιδρότης ἢ ἀπελπισμός· ὑπενθύμιζεν—ἀκόμη μία παρομοίωσις—τὰ *demi-saison* ἐκεῖνα ὑφάσματα, ἅτινα δὲν ἀρκοῦσι διὰ τὸν χειμῶνα, ἀλλὰ καὶ εἶνε βαρέα διὰ τὸ θέρος. Ἐτελεῖτο ζωηρὰ τις πάλιν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Κυριακοῦ ἐκείνου ἐξημερώματος μεταξὺ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ,

τοῦ ἡλίου καὶ τῶν νεφῶν τῆς. Ὁ ἥλιος τῇ ἔλεγεν:—Ἄρκει πλέον, ἄρκει· σήμερον τὴν νύκτα βροχὴ, βροχὴ· χθὲς τὴν παραμονὴν σας βροχὴ καὶ ἄνεμος καὶ κόλασις· ἀπὸ τῶσων ἡμερῶν δὲν ἤξιώθη νὰ ἐξέλθω εἰς τὸν περίπατόν· εἰσῆλθε τὸ Τριώδιον, χωρὶς νὰ τὸ ἐγκαινιάσω διὰ τῆς παρουσίας μου. Κυρία μου, φανῆτε σεῖς γενναῖα· μὴ τὸν ἀκούσετε τὸν χυλὸν ἐκεῖνον δύστροπον· ἐν ὀνόματι τῶν Ἀπόκρῶν, αἱ ἑποῖαι κατακείνται νεκραὶ, λυπήθητε τοὺς δυστυχεῖς ἀνθρώπους, καὶ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐξέλθω καὶ νὰ τοὺς ζωντανεύσω μὲ τὰς ἀκτῖνας μου. Καὶ ὁ ἥλιος διανοίγων πορείαν ἐν μέσῳ τῶν νεφελῶδων πεπλωμάτων, κατέρθανε μέχρι· ἡμῶν τώρα χρυσοῦς, καὶ τώρα φθισιῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὰ νέφη συμπυκνούμενα τῇ ἐπιθύρῳζον:—Κυρία μου, ὀφείλετε νὰ πράξητε τὸ καθήκόν σας, ἐν ὀνόματι τοῦ χειμῶνος καὶ τοῦ Κυρίου Φεβρουαρίου, εἰς ὃν οἱ πάντες ὀφείλομεν ὑποταγῆν· ἀφῆσάτε μᾶς νὰ διορθώσωμεν τὰ πράγματα ὅπως πρέπει· μὴ μᾶς διώκετε». Καὶ τὰ δυνεῖδῃ νέφη ἐπεκάλυπτον τὸν ἥλιον, ὅστις ἀντὶ πάσης ἐκδικησεῶς του, τὰ κατεκόσμη δι' ὀλοχρύσων κρασπιδέων. Ὁ τοιοῦτος ἀγὼν διήρκεσεν ἐπὶ ὥρας, μέχρι τῆς μεσημβρίας σχεδόν· μεθ' ἧ ἡ νίκη ἔληξεν ὀριστικῶς ὑπὲρ τοῦ ἡλίου μας, καὶ τοῦ λαμπροτέρου ἴσως ἡλίου ἐξ ὅσων συνειθίζομεν νὰ ἀπολαύωμεν. Φαίνεται, ὅτι ἡ Κυριακὴ μας εὗρε τὸσον ἐξαιρετικὸν τὸ γεῦμά της, Ἀποκρητικὸν γεῦμα βεβαίως, ὥστε πᾶς δισταγμὸς ἐξέλιπεν· ἔ ἀγαθὸς δαίμων τῶν Ἀποκρῶν ἐθριάμβευσε. Καὶ τοῦτο ἐξηγεῖ ὅτι ἡ Κυριακὴ μας, ἥτις στεγνὴ ἐξημέρωσεν, ἐξημερώθη περὶ τὴν μεσημβρίαν.

* *

*

Καὶ τώρα κατερχόμενος ἀπὸ τὸ ἀερόστατον τῆς μετεωρολογίας μου, συγκατανεύω νὰ περιπατήσω ὑπὸ τὴν περιπατητικὴν αὐτῆς ἔποψιν ἡ Κυριακὴ μας εἶνε ἀμίμητος ἢ ἐν

5 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

5

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 425)

Ἡ θύρα ἤνοιξεν, νῆρ δὲ εἰσῆλθεν, ὃν τὸ πρῶτον ἤδη ἔβλεπεν ὁ δῆμαρχος. Ἦν ὁ ἀνὴρ οὗτος πεντηκοντούτης περίπου τὴν ἡλικίαν, ὕψηλός τὸ ἀνάστημα καὶ πλήρης ρώμης καὶ ὑγείας καὶ εἶχε παράστημα καὶ βῆμα στρατιωτικόν, καὶ τὸ ἀρειμαῖον αὐτοῦ πρόσωπον, οἱ μακροὶ καὶ πολλοὶ αὐτοῦ μύστακες καὶ ἡ ἐπὶ τῆς κομβιοδόχης του ἐρυθρὰ ταινία ἐδήλου, ὅτι εἶχε βαθμὸν τινα ἐν τῷ στρατῷ.

Οἱ δύο ἄνδρες ἐχαίρετίσθησαν.

— Ἀμέσως κύριε, εἶπεν ὁ δῆμαρχος, δείξας τῷ προσελθόντι ἔδραν, ἔχω νὰ γράψω μίαν ἐπιστολὴν κατεπείγουσαν καὶ εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἀκριβῶς διὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἦλθα νὰ σᾶς εὖρω, κ. δῆμαρχε.

Οὗτος προσέβλεψε τὸν ξένον μετ' ἐκπλήξεως.

— Θὰ τὴν ἀποστείλετε εἰς Βερζεβίλλην διὰ πεζοδρόμου ἐπίτηδες;

— Ναι, κύριε, ὁ ἀνθρώπος περιμένει ἔξω.

— Λοιπὸν, κ. δῆμαρχε, σᾶς παρακαλῶ νὰ λάβητε τὴν καλωσύνην νὰ προσθέσητε εἰς τὴν ἐπιστολὴν σας καὶ τὴν παράκλησιν τοῦ νὰ ἔλθῃ συνάμα καὶ ἰατρός, διότι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη ἕνεκα τῆς καταστάσεως τῆς δυστυχοῦς συζύγου τοῦ πνιγέντος.

— Μήπως ὑπάρχει φόβος διὰ τὴν ζωὴν τῆς;

— Ἡ δυστυχὴς ἔμεινεν ὡς κεραυνόπληκτος καὶ δύναται νὰ φοβῆται τις ὅλα· ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκείνην κείτεται σ' τὸ κρεβάτι τῆς ἀναίσθητος καὶ ψυχρὰ ὡς νεκρά.

Ὁ δῆμαρχος προσέθηκεν ἐσπευσμένως ἐν ὑστερογράφῳ τῆς ἐπιστολῆς του τὴν παράκλησιν ταύτην, εἶτα δὲ σφραγίσας τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀναμένοντα πρὸς ἀναχώρησιν πεζοδρόμον καὶ μετὰ τοῦτο εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον, ἐνθα ὁ ξένος ἀνέλαβε τὸν λόγον εἰπών.

— Κύριε δῆμαρχε, ἐκπλήττεσθε πιθανόν διὰ τὸ ἔκτακτον ἐνδιαφέρον τὸ ὅποιον δεῖκνύω πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἀλλὰ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἐννοῶ διατὶ ἐνδιαφέρομαι τόσον ζωηρῶς διὰ μίαν ἐντελῶς ἀγνωστον. Μίαν φορὰν τὴν εἶδον τὴν γυναῖκα αὐτὴν, πρὸ μιᾶς ὥρας καὶ ἐπέκεινα, ὅτε ἔπεσε κεραυνόπληκτος ἐπὶ τῆς πλατείας, ἔμπροσθεν τοῦ νεκροῦ τοῦ συζύγου τῆς. Βεβαίως ἡ μεγάλη αὐτῆς συμφορὰ

τοῖς ὁδοῖς κίνησις ἦτο εἰς τὸ μεσουράνημα αὐτῆς. Ἐπὶ τῶν διδύμων Ἑρμοῦ καὶ Αἰόλου, καὶ πρὸ πάντων ἐπὶ τῆς ἀρστοκρατικῆς ὁδοῦ Σταδίου ἐν πολλοῖς μετὰ δυσχερείας καὶ προσκρούων εἰς τὰ πέλαματα τῶν πρὸ ἡμῶν ἠδύνασθε νὰ προχωρήσητε. Ἡ συνήθσις ἦτο μεγάλη, διότι διπλῆ αἰτία συνήθροισεν ἐπὶ ταῦτο διπλοῦν ἴσως κόσμον τοῦ συνήθους τῶν Ἀθηναϊκῶν Ἀπόκρων ἀφ' ἐνός αὐτῆ ἡ ἀναμενομένη ἑορτῆ, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ ἀπροσδόκητος ἑαρινὴ αἰθρία τῆς ἡμέρας, ἡ μὴ προσδοκωμένη. Οἱ περιπατῆται ἀπὸ τοῦ Σταδίου ἐξεχύνοντο εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, καὶ, ἡ ἐστάθμευο ἐπὶ τῶν παρατεταγμένων καθισμάτων τοῦ καφενεῖου Γιαννοπούλου, ἡ ἐξακολουθοῦντες τὴν ῥάθυμον πορείαν τῶν εἰσέρχοντο εἰς τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδὸν καὶ ἐκεῖθεν κατ' ἀκριβῆς διαγράφημα εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου, ἐνθα ὑπῆρχε σχετικὴ τις ἀνεσις, ὁπόθεν ἡ ἐξηκολούθουσαν τὸν κύκλον τῶν, τὸ συνηθέστερον, ἡ κάμπτοντες πρὸς τ' ἀριστερὰ ἐσταμάτων πρὸ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας, ἀπέναντι τοῦ καφενεῖου Τσόχα, ἐνθα ἡ τρέλλα τῶν Ἀπόκρων προσεδέχετο τὴν ἐπισημοτέραν αὐτῆς ἑκφανσιν, διαιρεθεῖσα εἰς δύο πυκνὰ καὶ θορυβώδη ἡμιχόρια ἑκατέρωθεν τῆς παρόδου, ἅτινα ἐν χορῶ ἐξεχύνοντο εἰς θορυβώδη καὶ μονότονον ἀνακραυγὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ πάσης παρερχομένης ἀμάξης μασκαράδων καὶ μὴ. Ἡ μειοψηφία τῶν περιπατητῶν καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους παραπλησίως διαθέτουσι τὰ κύματα τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ πλήθους ἀνεκαινίζοντο μὲ τὸν συνήθη μέχρι Πατησίων περίπατον.

Ἄλλὰ βεβαίως οἱ προνομιούχοι δὲν ἦσαν οἱ ἀπλοῖ περιπατηταί· ἦσαν οἱ ἐντὸς τῶν ἐν μακρᾷ καὶ ἀναλλοιώτῳ σειρᾷ ἀμαξῶν μακκρῶς ἐγκαθιδρυμένοι, καὶ οἱ ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν ἐπισκοποῦντες τὰ κυλινδούμενα πλήθη. Ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν συνεωπεύοντο κύπτουσαι ὁμοῦ περιέργως εὐπλόκαμοι χρυσαὶ κεφαλαί, καὶ μικύλοι πόδες προέκυπτον ἐνίο-

τε τολμηρῶς ἐξω ἀπὸ τῶν κυγκλίδων, καὶ ἵνα ἐπιδείξωσι καὶ ἐκεῖνοι τὴν μασκαράταρτάν περικόμφων αὐτῶν σκαρπιρίων καὶ ὑποδηματίων. Καὶ ἄλλοτε μὲν ἱραῖοι ἦσαν οἱ ἀπὸ τῶν ἐξωστῶν θεαταί, εἰς ἐν ἡ δύο ζεύγη ἀνερχόμενοι, ἀλλαχοῦ τὴν τιμὴν τοῦ ἐξώστου διέσωζεν εὐπάρειός τις κουζίνα, καὶ ἀλλαχοῦ ἡ βλάστησις ἦτον ἀφθονος, καὶ ἠνθίζαν οἱ ἐξώσταί. Ἀπρίλιοι εἰς χάριτας καὶ νεότητας. Ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἐξηπλοῦντο ἐν ἠδύπαθει νωχελεία κομψοόμενοι νεανίαί, σύζυγοι τελοῦντες τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, εὐλογημένοι τινες οἰκογένεια ἀπὸ τῆς μάμμης μέχρι τοῦ ἐγγόνου, μακάριοι τινες ἐπαρχιώται παρεπίδημοι, καὶ ὁ ἀνήσυχος καὶ σκιρτῶν ἐκεῖνος κόσμος τῆς παιδικῆς ἡλικίας, δι' ὃν ἅπανα ἐκεῖνη ἡ τύρβη μὲ τοὺς παντοειδεῖς αὐτῆς μασκαράδες, καὶ ἡ ἰδικὴ τῶν πρὸ πάντων μητρικαῖς φροντίσι χαριτωμένη μετεμοφίσεις ἦτο τὸ ὄνειρον τοῦ ἐβδόμου οὐρανοῦ. Βίς τὴν τάξιν τῶν προνομιούχων εὐχαρίστως θὰ συγκαταριθμοῦν καὶ τὰς ἐστιὰς τοῦ Ἀρσακείου μας, τὰς ὁποίας κατὰ τὰς δύο Κυριακὰς τῶν Ἀπόκρων συσσωρεύουσιν ὀπισθεν τῶν πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου ἕλων, ὡς ἐλκυστικὰς μούστραις ἐντὸς τῶν βιτρινῶν, ἂν ἐλκυσμῶν πόνω εὐχαρίστως ἤθελον ἀνταλλάξει τὸν ἕλινον ἐκεῖνον κλωβὸν τῶν ἀντι μᾶς τοιαύτης συνωθήσεως κατὰ τοιαύτας ἡμέρας.

* *

Ἄλλ' ὑπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν αὐτῆς ἐποψιν, ὑπὸ τὴν ἐποψιν τῆς ποικιλίας καὶ τῆς ἐκφράσεως τῶν μασκαράδων τῆς ἡ Κυριακῆ μας πολὺ ὑπελείπετο. Ἄπαν ἐκεῖνο τὸ πλῆθος ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ἐκεῖνη συρροῇ καὶ μόνῃ ἐνομιζέτο, ὅτι ἐνέκλειεν αὐτάρκη τὴν εὐδαιμονίαν του· πέραν τούτου δὲν ὑπῆρχεν ἄλλος πόθος, διότι οἱ ἄραιοι καὶ ἀνάλατοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μασκαράδες, τοὺς ὁποίους συνήντα εἰς τὸν δρόμον του, αὐτοὶ οὗτοι ἀνευ οὐδενὸς ἰδεώδους, δὲν ἠδύναντο

εἶνε ἐξ ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦσι πᾶσαν συμπάθειαν.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ δήμαρχος ἐπιδοκιμάζων τοὺς λόγους τοῦ ξένου.

— Ἐγὼ ὅμως αἰσθάνομαι ὑπὲρ τῆς ἀτυχοῦς ταύτης κατὶ παραπάνω ἀπὸ συμπάθειαν· τὴν λυποῦμαι σὰ νὰ ἡμωνα πατέρας τῆς. Καμμία φορὰ ἡ ψυχὴ ἔχει κατὶ αἰσθήματα ἀκτάληπτα.

Ὁ δήμαρχος κατένευσε.

— Κύριε δήμαρχε, ἐξηκολούθησεν εἰπὼν ὁ ξένος, ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Βαγιάν καὶ εἶμαι ἀρχαῖος λοχαγὸς τῶν δραγόνων, ἀπόστρατος καὶ κατοικῶ ἐξ λεύγας μακρὰν ἐντεῦθεν ἐν τῷ χωρίῳ Μαρεῖλ, ὅπου καὶ ἐγεννήθην.

— Εἴμεθα λοιπὸν συμπατριῶται, κύριε, εἶπεν ὁ δήμαρχος τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἀρχαῖον στρατιωτικόν.

— Λωραῖνοι καὶ οἱ διὼ καὶ τέκνα τῶν Βοσγίων, κ. δήμαρχε. Ἐγὼ ἐπανερχόμενος ἀπὸ μακρὸν ταξείδιόν μου εἰς τὴν Ἀλσατίαν πρὸς τὸν Ρῆνον, ἠθέλησα νὰ ἴδω πάλιν τὸ Βλαινκούρ ὅπου ἦλθον μετὰ τῆς μητρὸς μου κατὰ τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν. Κατέλυσα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Κλαυδίου Ροαγὲ δίπλα τοῦ δωματίου ὅπου κατώκησαν ἡ νεαρὰ γυνὴ καὶ ὁ σύζυγός τῆς, καὶ ἐσκόπευα ν' ἀναχωρήσω σήμερον τὸ πρωὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου, διότι εἶμαι νυμφευμένος καὶ ἡ σύζυγός μου μὲ ἀναμένει ἀνυπομόνως μετ' ἀπουσίαν τριῶν ἐβδομάδων, ἀλλὰ μεθ' ὅλα ταῦτα μένω καὶ δὲν θ'

ἀπέλθω πρὶν ἢ καθησυχάσω παντελῶς ὡς πρὸς τὴν τύχην τῆς ἀτυχοῦς χήρας· ἐπιθυμῶ δὲ νὰ μάθω ποῖον θὰ εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀνακρίσεως.

— Τί φρονεῖτε σεῖς περὶ τοῦ λυπηροῦ τούτου γεγονότος;

— Δὲν τολμῶ ν' ἀποφανθῶ, πρέπει ν' ἀφῆθῃ εἰς τὴν δικαιοσύνην ἢ φροντίς νὰ διαφωτίσῃ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Καλῶς ἐπράξατε, κύριε, δήμαρχε, προσκαλέσαντες ἀμέσως τὸν εἰρηνοδίκην, ἐγὼ μάλιστα εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ σπεύσῃ νὰ προσκαλέσῃ τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἓνα ἀνακριτὴν.

— Λοιπὸν φρονεῖτε καὶ σεῖς...

— Σὰς τὸ εἶπον ἤδη, κύριε δήμαρχε, ὅτι δὲν τολμῶ ν' ἀποφανθῶ· εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τριῶν ὑποθέσεων. Ἐπεσεν ἄρ' γε τυχαίως εἰς τὸν ποταμόν; ἐρρίφθη εἰς αὐτὸν ἐκουσίως; ἐρρίφθη ὑπὸ δολοφόνων;

— Ὁ Κλαυδίου Ροαγὲ ὠμίλησε περὶ ἐπιστολῆς τὴν ὁποῖαν ἔλαβε τὸ ἑσπέρας τῆς χθὲς καὶ τὴν ὁποῖαν ἐκόμισεν ἄγνωστός τις· τί ἔγεινεν αὐτῇ ἡ ἐπιστολὴ;

— Σὰς τὴν φέρω, κύριε δήμαρχε, ἰδοὺ τὴν εὐρέθη ἐπὶ τῆς ἐστίας ἐν δοχείῳ, ἐνθα ὁ δυστυχῆς τὴν ἐρρίψε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν,

Ὁ δήμαρχος ἠνοιξεν αὐτὴν, ἀμέσως δὲ προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς αὐτοῦ ἢ ὑπογραφή.

βεβαίως να ἦνε τὸ ἰδεώδες τοῦ πλήθους· ἂν τοὺς παρετήρησι ἐνίοτε περιέργως, διότι ἐτίθεντο πρὸ τῶν βλεμμάτων του, ἂν ἐμεσθία ἐνίοτε ἐν εὐαρσκειᾷ πρὸ αὐτῶν, ἂν ἤξιον νὰ διακόψῃ ἐπὶ στιγμᾷ τὴν πορείαν του διὰ νὰ ἀκροασθῇ κανὲν ἀπὸ κέρρου εὐφυλόγημα, ἢ ἀθλητικὰς τινὰς ἐν μέσῃ ἐδῶ ἀποπείρας, ἔκραττα τοῦτο ἐκ συγκαταβάσεως, ἐξ ἐλεημοσύνης, ὑπὸ καθήκοντος, οὕτως εἶπεν, ἀλλὰ δὲν τοῦς ἐπέσκηττι, καὶ ὅταν δὲν τοὺς εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν, τοὺς ἐλησμόνει.

Ἡ ἐπισημοτέρα μασκαράτα τῆς Κυριακῆς ἦτον ὁ ποιητῆς τοῦ κάρρου, ἀπὸ πρῶτας λυμαινόμενος τὰς πλατείας καὶ τὰ πολυπληθέστερα κέντρα τῆς ἑορτῆς μας. Αὐτὸς ἀνακυκλοῦται μέχρι ἐσπέρας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου, καὶ συγκαλεῖ περὶ τοὺς πλείστους περιέρους, ὀρθιος ἐπὶ τοῦ κάρρου εἶνε κεκαλυμμένος διὰ γυναικείων ρακῶν ἀπὸ δὲ τῆς προσώπιδος του ἐκφύγουσιν ὑπόκωφοι οἱ αὐτοσχεδιαστικοὶ του θρίαμβοι, λόγιζε ἀνευ τῆς ἐλαχίστης εὐφυίας, συνδεόμενα, δὲπὲρ ἂν δόξῃ τῷ ποιητῇ, δι' ὁμοιοκαταληξίων τοιούτων:

Καὶ τοῦ χρόνου γάεισαι καλὰ, κυρὰ,

Νὲ μὰς ρίξῃς τὰ λεπτὰ μεσ' τὰ χαρτὰ.

Τώρα θὰ σὰς φέρωμε τοὺς δίσκους,

Ἄλλὰ προσέχετε μὴ πατηθῆτε ἀπὸ τοὺς ἵππου.

Πρὸς τὴν δεξιότητα τῶν ἀνωτέρων στοιχῶν δυνάμεθα νὰ παραβάλωμεν καὶ τῶν λοιπῶν μασκαράδων τῆς Κυριακῆς μας τὴν δεξιότητα. Ἐκτὸς τῆς συνεχνίας τῶν λουστρων, ὅτις κωδονοστόλιστος καὶ γανωμένη μὰς διεσκέδαζεν, ἐκτὸς τῶν δύο τριῶν πανηγυρικῶν ὄνηλατῶν, ἐκτὸς τοῦ ἀπαραιτήτου Περικλέτου, καὶ τῶν δημοτικῶν ροπάλων, ἐκτὸς τῶν θεατρικῶν στολῶν καὶ τῶν συνήθων δομινοτῶν ἀμεζῶν, ἐν οἷς διέπρεπον ὡραῖα τινὰ ἐκ μαύρου βελούδου, καὶ ἄλλα ἰάνθινα, ἐκτὸς ἀραιῶν τινῶν ὁάσεων ἐπιδεικνυόμενοι ὑπὸ τὰ γραφικώτατα βλάχικα καὶ ἑλληνικῶν τινῶν

κοιτογουριῶν καὶ φρεῶν, τῶν ὁποίων μοῖρα εἶνε νὰ συντελῶσι τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν εὐδῶσιν τῆς ἀποκρῆς μας, ἐκτὸς τεχνητῶν τινῶν βινῶν καὶ μυστακίων, καὶ τῶν χαριτωμένων δεκαετῶν μασκαρατζίκων ὑπὸ τὰς παρδαλὰς καὶ ἀρλεκινικὰς αὐτῶν περιβολὰς, καὶ ἄλλων πάντη ἀνωνύμων μασκαρεμάτων, οὐδένα ἄλλον τίτλον μασκαρατικῆς δόξης ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ Κυριακὴ μας. Καὶ αἱ τῶσον ἀγωνιωδῶς προσδοκώμεναι συνεχνίαι περὶ οὐδενὸς ποιούμεναι τὸ προκλητικώτατον θάλλπος τοῦ προχθεσινοῦ ἡλίου, προὔτιμισαν νὰ ἀφεθῶσιν εἰς τὰς διαθέσεις τὰς ἀδήλους ἐτι καὶ σκοτίας, τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς. Καὶ μένουσι παρ' ἡμῖν ἀνεκμετάλλευτα τόσα θεῖα ἀντικείμενα μασκαράτας, ἅτινα δύναται ἀφθόνως νὰ παράσχη καὶ ἡ πολιτικὴ καὶ ἡ κοινωνία, δι' ἑλλειψιν ἴσως συστηματικῆς διοργανώσεως καὶ φροντίδος περὶ αὐτῶν, καὶ ἐπιτροπειῶν, καὶ διαγωνισμῶν, καὶ ἀθλοθετῶν καὶ χρήματος.

Δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἂν καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἐφέτος πρὸς τὰ ριπτόμενα ζαχαράτα ἡμιλλᾶτο περιφανῶς τὸ θειάφι, φιλοφρονέστατα ἐξακοντιζόμενον ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ πλήθους, πρὸς ἀπάντησιν μάλιστα τῶν χαιρετισμῶν δι' ὧν τὰς ὑπεδέχτο παρατεταγμένον πρὸ τοῦ καφενεῖου Τσόχα, ὡς προεἶπομεν, μέχρι τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας. Ἡ φιλοφρόνησις ἐγένετο ἀφορμὴ ῥήξεως μεταξὺ θεατῶν καὶ μασκαράτινος, προληφθείσης· ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικώτερον ἐπεισόδιον τῆς ἐκεῖ πέραν ζωηρότητος εἶνε τὸ ἐξῆς: Διέρχεται ἡ νοστιμωτέρα μασκαράτα ἐφ' ἀμάξης· παρίσταται ἐν κωμικωτάτῃ ἐπιτυχία ὀθωμανὸς τις παρεπιδημῶν ἐνταῦθα, γνωστότατος τῇ Ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ, καὶ ἱππότης τοῦ Σωιῆρος· τὸ πλῆθος χειροῖροτεῖ· ἀλλὰ Κύριός τις, γνωστός κι' ἐκεῖνος ἐπὶ ἐξ ἐπαγγέλματος παλληκαρισμῷ, ἀνοίγει βιαιῶς τὴν θυρίδα τῆς ἀμάξης, καὶ ριπτόμενος ἐντὸς ἀποσπᾷ

— Ἰούλιος Κορνεφέρ! ἀνεφώνησεν ἀνατιναχθεὶς ἐπὶ τῆς ὀστέως του· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀδύνατον! τιμιώτερος ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Ἰούλιον Κορνεφέρ δὲν ὑπάρχει ἐν Βλατινκούρ· εἶναι ἀγαθός, περιποιητικὸς, χρηστότατος· ὁλος ὁ κόσμος τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ὑπολήπτεται.

— Ἀνάγνωτε τὴν ἐπιστολὴν, κ. δῆμαρχε, καὶ μὴ φρονεῖτε περὶ τῆς ὑπογραφῆς.

Ὁ δῆμαρχος ἀνέγνω αὐτὴν ταχέως.

— Λοιπὸν; εἶπεν ὑπολαβὼν ὁ Ἰάκωβος Βαγιάν.

— Ἀρχίζω τώρα νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Κλαύδιος Ροαγὲ ἔχει δίκαιον. Νεὶ ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι ὁ δυστυχὴς ἔπεσεν εἰς ἐνέδραν καὶ φέρει ὑπογραφὴν Ἰουλίου Κορνεφέρ!

— Νεὶ, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπογραφή αὐτὴ ἀποδεικνύει τὴν ἀθωότητα τοῦ Ἰουλίου Κορνεφέρ, διότι μήπως τάχα θὰ παρεδίδεν ὁ ἴδιος τὸ ὄνομα του εἰς τὴν δικαιοσύνην ἐὰν πράγματι ἦτο ἐνοχος;

— Ὅρθά, εἶπεν ὁ δῆμαρχος.

— Ἔστε βέβαιος ὅτι ὁ ἄθλιος δετι; ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν ἠδύνατο νὰ τὴν υπογράψῃ μὲ οἰονδήποτε ἄλλο ὄνομα· ἐγνώριζε τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου Κορνεφέρ καὶ μετεχειρίσθη αὐτό, καὶ οὐδὲ ὑποθέτω κανὲν ὅτι εἶχε κατὰ νοῦν νὰ ἐνοχοποιήσῃ ἕνα τίμιον ἄνθρωπον. Ὅχι ὄχι δὲν ἦτο τῶσον ἀνόητος; ὥστε νὰ σκεφθῇ ὅτι θ' ἀπ' πλάνης τὴν δι-

καιοσύνην μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἐξετάσατε τὸ γράψιμον, κ. δῆμαρχε, καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶναι παραποιημένον· καὶ ἐπειτο αὐταὶ αἱ ἀσυγχώρητοι ἀνορθογραφίαι; Εὐκόλως ἐννοεῖ κανεὶς ὅτι ἐγένοντο ἐπίτηδες αἱ ἀνορθογραφίαι αὐταί.

— Ναι, εἶναι ἀληθές· ὥστε αὐτὸς ὁ δυστυχὴς ταξειδιώτης ἔπεσεν εἰς ἐνέδραν καὶ ὅτι εἰς ἡ καὶ Ἐπερισσότεροι ἄθλιοι τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν ποταμόν. Διατί ὅμως; Δὲν τὸν ἔκλεψαν... Ἄ! ὡς εἶπε καὶ ὁ Ροαγὲ, θὰ εἶναι κάμμια ἐκδίκησις, κάμμια ἀνάνδρος ἐκδίκησις. Καὶ ἔως τώρα οὔτε ποῖος εἶναι, οὔτε πότεν ἔρχεται γνωρίζομεν.

— Δυστυχῶς.

— Καὶ οὔτε τὴν ἐλπίδα δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ὅτι θὰ μὰς πληροφορήσῃ ἡ σύζυγός του, ἢ ὅποια, ὡς φαίνεται, δὲν γνωρίζει τὰ γαλλικά.

— Ἴσως εὐρεθῶσιν ὅμως χειρόγραφα τινά.

— Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο τὸ τοιοῦτον, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐλπίζω πολὺ. Τὰ ἔγγραφα τὰ θέτει τις ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του· ἄχ! καὶ νὰ εἶχεν ὁ δυστυχὴς κανὲν διαβατήριον τοῦλάχιστον ἢ καὶ κανὲν ἀποδεικτικόν! θὰ τὸ εὕρισκα ἐν τῷ χαρτοφυλακίῳ του. Ἄ! εἶναι λυπηρὸν, πολὺ λυπηρὸν ὅτι ὁ Κλαύδιος Ροαγὲ δὲν ἐξεπλήρωσεν ὡς πρὸς τὸν ταξειδιώτην τοῦτον τὰς διατυπώσεις εἰς ἃς ὑποβάλλονται οἱ ξενόδοχοι· καὶ μολονότι ὑπάρχει ἐπὶ τούτῳ ἀτυνομικός κανονισμὸς, ἢ τὸν λημονοῦσιν ἢ δὲν θέλουσι νὰ τὸν ἐφαρμό-

τὴν προσωπίδα καὶ αἰκίζει τὸν ἀπυκαλυφθέντα νεανίαν, διαδηλῶν τὴν εὐγενῆ αὐτοῦ ἀποστροφήν ἐπὶ τῷ τοιοῦτῳ ἐμπαιγμῷ ἐνὸς ξένου. Ἄλλ' οἱ θεαταὶ κωφεύοντες εἰς τοιαύτας λεπτότητας κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, καὶ μόνον εἰς τῆς ἰδίης τέρψεως τὰ διδάγματα ὑπέκοντες, πολὺ τραχέως ἤθελον ἀπαντήσει εἰς τὸν αὐτοχειροτόνητον διδάσκαλον, εἰ μὴ, σπεύδοντες οἱ χωροφύλακες ἀπῆγον αὐτὸν ἐν ἀσφαλεῖ.

* *
Ὡστόσο ἡ Νύχτα ἐρχότουνε γδυμένη,
Μ' ἕνα σεντόνι μοναχὸ 'ς τὴν πλάτην,
Ὡμορφη μοροπούλα ἀναθρεμμένη
Εἰς τὸ χορδὸν, 'ς τὸ θέατρο, εἰς τὸ κρεββάτι.

Καὶ ἐκ τῆς τύρβης καὶ τῆς συνωθήσεως ἐκείνης οὐδὲν παρέμεινεν εἰμὴ αἱ ῥητινώδεις πυραὶ ἀποκέντρων τινῶν ὁδῶν, ὁ μονότονος ῥυθμὸς τοῦ τυμπάνου, καὶ οἱ ἔνθεν κἀκείθεν σπεύδοντες ποικίλοι ὅμιλοι τῶν μασκαράδων. Ἡρκετο ἡ σειρὰ τῶν αἰθουσῶν. Καὶ διὰ τὰ εἶνε πλήρης ἡ μεταβολὴ τῆς σκηνιογραφίας, γοργῆ βροχὴ μετ' ὀλίγον ἐξήλειψε πᾶν παρέμειναν ἐπὶ τῶν ὁδῶν ἕλκος τῆς Κυριακῆς μας.

Ὁνούλουλοῦ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ἰατρός κ. Ἡλ. Φιλιππακόπουλος διὰ διατριβῆς του πρὸς ἡμᾶς ἀναρεῖ τὴν γνώμην ἣν ὁ διάσκημος καθηγητῆς τῆς χειρουργικῆς ἐν Παρισίοις Verneuil ἐξήνεγκε περὶ τῆς ἀναπτυχθείσης εἰς τὸν κ. Κουμουνοῦρον πλαιμίας, ἢ ὡς εὐρούσης ἔδαφος εἰς τὴν ἀρθριτικὴν δυσκρασίαν τοῦ πάσχον-

σωςι, καὶ ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐκ τούτου.

— Ἐχετε πληρέστατα δίκαιον, κ. δήμαρχε, καὶ εἰμπορῶν νὰ σᾶς εἶπω ὅτι καὶ ἐμὲ κατὰ τὸ ταξιδιόν μου οὐδὲ τὸ παραμικρὸν μὲ ἠρώτησαν ὡς πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ κανονισμοῦ διαλαμβανόμενα.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι μεγάλο πρᾶγμα νὰ γράψῃ ὁ ξενοδόχος ἢ νὰ βάλῃ ἄλλον νὰ γράψῃ εἰς τι βιβλίον τὸ ὄνομα καὶ τὸ ἐπίθετον ἐνὸς ταξειδιώτου, τὴν ἡλικίαν του, τὸ ἐπάγγελμα του, τὸν τόπον τῆς γεννήσεώς του καὶ τὸν τῆς κατοικίας του.

Ἐπειδὴ οἱ δύο ἄνδρες δὲν εἶχον πλέον ἄλλο τι νὰ εἴπωσιν, ὁ στρατιωτικὸς ἐγερεθεὶς ἀπεχαιρέτισε τὸν δήμαρχον καὶ ἀπῆλθε.

Ὀλίγον πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας ἀφίκοντο ὁ εἰρηνοδίκης καὶ ὁ ἰατρός ἐφ' ἀμάξης ἦν συνώδευον δύο ἐπιπποὶ χωροφύλακες, ἀπέβησαν πρὸ τοῦ ξενοδοχείου καὶ ἐνῶ ὁ ἰατρός ὁδηγηθεὶς ὑπὸ τοῦ Ραγὰ ἀνέβαινε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζελίμας, ὁ εἰρηνοδίκης ἀκολουθοῦμενος ὑπὸ χωροφυλάκων διηυθύνθη πρὸς τὸ δημαρχεῖον, ἐνθα ὁ δήμαρχος τὸν ἀνέμενε παραστατούμενος ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ παρέδρου καὶ ὑπὸ δύο δημοτικῶν συμβούλων.

Ὅτε εἰσήλθε ὁ εἰρηνοδίκης, εἰς τούτων, γέρον λευκόθριζ ἔχων ἐν χειρὶ τὴν ἐπιστολὴν ἣτις ἔφερε ψευδῆ ὑπογραφήν ἐνεφανίζετο κατατεταραγμένος. Ἦν δὲ οὗτος τοῦ Ἰουλίου

τος, γνώμην, ἣν διεβίβασεν ὁ ἐκ Παρισίων ἀντακριτῆς μας.

Καλλίτερον θὰ ἔκαμνεν ὁ Φιλιππακόπουλος, ἐὰν ἀπευθύνετο πρὸς τὸν κ. Verneuil, καὶ ὄχι εἰς ἡμᾶς, οἵτινες οὔτε τὸν Βερνεῦλ, ἐννοοῦμεν, ἀλλ' οὔτε τὸν Φιλιππακόπουλον.

Ὁ ἀγαπητὸς τῆς ἀθηναϊκῆς νεολαίας φίλος **Σπυρίδων Μερκούρης** ἐτέλεσε χθὲς τοὺς γάμους του μετὰ τὴν ἀγαπητὴν τῆς καρδίας του Ἀμαλίαν Κάσκα. Ὁ βίος τῶν νῦν εἶναι πλήρης ῥώμης καὶ καρδιάς!

Αὔριον λοιπὸν ἐν τῷ θεάτρῳ παρασταθῆσεται **Πάνθεια ἢ Σουσίς** τοῦ Ἀντωνιάδου ὑπὸ τῶν μαθητῶν τοῦ Α' Γυμνασίου. Καὶ χάριν τῆς ἰδίης προσφορᾶς ἐράνου πρὸς ἀνδρῶν ἀνδριάντος τῷ Γλάδστωνι—καὶ χάριν τοῦ καινοφανοῦς τοῦ πράγματος—παραστάσεως ὑπὸ μαθητῶν τοῦ Γυμνασίου—τοῦθ' ὅπερ ἐν Ἀγγλίᾳ συμβαίνει συχνότατα καὶ ἐνθαρρύνεται πολὺ ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ἐλπίζομεν ὅτι καὶ οἰκογένειαι καὶ νεολαία θέλουσι προσέλθει.

Τὸ ἀρωματικώτερον

Τ Σ Α Ι

μάνον εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Λεωφόρου Πανεπιστημίου

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ «ΥΓΙΕΙΑ»

Νικολάου Α. Βασιλειάδου

δύνασθε νὰ τὸ εὗρητε, κομισθὲν ἐσχάτως ἐκ Ρωσσίας εἰς πακέτα καὶ πωλούμενον ὄχι ἀκριβά.

Τὸ ἄρωμά του μεθύει — Ἡ θέρμη του εἶναι ὕλη ὕγια.

Κορνεφέρ ὁ πατήρ,

Ὁ εἰρηνοδίκης, καθήσας ἐπὶ θρονίδος, προσέκλεσε τὸν δήμαρχον νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐκθεσιν ἣτις περιείχετο ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν ἀπευθυνθείσῃ ἐπιστολῇ, οὗτος δὲ ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν χειρῶν τοῦ κ. Κορνεφέρ καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ εἰρηνοδίκῃ, ὅστις ἀνέγνω αὐτὴν βραδέως, συνωφρυνόμενος καὶ κατηφής· ὅτε δὲ ἐφθασε εἰς τὴν ὑπογραφήν, δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἐκφράσῃ δυσπιστίαν.

— Εἶναι σοβαρὰ ἡ ὑπόθεσις, κύριοι, εἶπεν ἀφοῦ διατέλεσεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλός, εἶναι σοβαρωτάτη καὶ δὲν ὑπάγεται εἰς τὴν ἀρμοδιότητά μου· θὰ δεῖσῃ νὰ ἀνερχθῶ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, πρὶν ἢ ὅμως ἐκθέσω τὰ γεγονότα εἰς αὐτήν, ὀφείλω νὰ προβῶ πρὸς ἀνάγκησιν ἵνα συλλέξω κάσαν δυνατὴν πληροφορίαν. Ἀνεκρίνατε τὸν Ἰούλιον Κορνεφέρ;

— Ὁ υἱός μου δὲν εἶναι ἐδῶ, κύριε ἀνακριτέ, λείπει ἀπὸ δύο τρεῖς ἡμέρας.

— Εἶναι λυπηρὸν τοῦτο.

— Μήπως ὁ κ. ἀνακριτῆς εἴμπορεῖ νὰ πιστεύσῃ... ἐψέλισεν ὁ γέρον.

(Ἀκολουθεῖ)